

Szerkesztő- és kiadó-hivatal: Budapest IV. himz-utca és kalap-utca sarkán 1. szám.

Csak bérmentes levelek fogadtatnak el. Kéziratok vissza nem küldetnek. Előfizetési díj: Vidékre postán vagy helyben házhöz hordva: Egy évre 20.- Félévre 10.- Negyedévre 5.- Egy hóra 1.50

Egy szám 6 krajczár.

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Hirdetések és nyiltírek felvételnek árszabály szerint a kiadó hivatalában: Budapest IV. himz-utca és kalap-utca sarkán 1. sz.

Hirdetések felvételnek a külföldön: Bécsben: Oppok A.-nál, Stubenbastei Nr. 2. ... Frankfurtban a. M.: Daube G. L. és társánál.

Igazságügyi kinevezések. A lelkő nevezetett ki a budapesti királyi táblához s két bíró nevezetett ki a kuria legfőbb ítélőszéki osztályához. Ilyen nemű kinevezéseket iránt kevésbé érdeklődik a politikus világ, egyáltalán nem érdeklődik a vidéki nagy magyar közönség.

mindig oktan dolog, a fegyelmet elme működésének egészen más neme az ügyek kidolgozása és előadása s megint egészen más neme a tanácskozások böles vezetése s az elnöki teendők tapintatos intézése. Kitűnő előadó lehet valaki, de rossz tanácselnök s kitűnő tanácselnök, de rossz előadó. A tanácselnökségnek egyuttal az előadó bíráskodás körül szerzett érdemek jutalmának is kell lenni.

ezért a publicisztika és közvélemény helyeslést, s midőn az elvnek gyakorlati alkalmazására kerül a sor: akkor épen a miniszter közreműködésével jön létre az elvnek megszegése. Sokat lehetne sőt sokat kellene mondanunk általában az igazságügyi kinevezésekről. Alkalmilag szelölőteti fogjuk majd a királyi táblák s a kuria osztályainak tanácsberendezéseit, e berendezések szokottá vált helytelenségeit s általában azon reformokat, melyeket addig is, míg perjogi intézményeink mai rendszerre fennáll, be kellene hozni.

zést adván a közös akarattal. Ez egyttés jegyzékben a hatalmak ki is emelik a konferenzia egyértelműségét, s a berlini szerződés 13. jegyzőkönyve értelmében felhívják (invitent) a portát és Görögországot, hogy fogadják el Európa arbitriumát, s egyttal kifejezik reményüket, hogy el is fogják fogadni. A jegyzéket Konstantinápolyban Hatzfeld, Athénben Berket angol követ fogja átadni.

kik Görögországon kívül akarunk lakni, ingatlal javukat megvárthatják, azokat bérbe adván vagy más személy által kezeltetvén. Senkit sem lehet más, mint törvényes uton s csakis kölcsönösen megállapított kártalánással kiséjtitani. Egy görög bíró bizottság fog utasítani, hogy szabályozza az állami és alapítványi javak előadását, kezelését nek vagy hasonlóvezetének módját valamint a megszemélyek érdekeire vonatkozó kérdéseket.

Mondjuk ki nyiltan, hogy a mai kinevezésekkel nagyban és egészben meg vagyunk elégedve. Majd megmondjuk ki-fogásainkat is e czikk folyamában. V a j k a y Károly táblai alelnöksége okos és becsületes tény volt. Bíró, ki a jogtudomány európai magaslátán áll s kibem a mellett erősen él és hat a valódi igazságnak komoly érzete. Szerény, de figyelemre méltó író a hazai szépirodalom terén is: jelentékeny igazságügyi publiczista, a ki nem politizál s a lényeges politikai pártoknak épen azért egyikehez sem tartozik, de a ki véleményét, meggyőződését férfias bátorsággal hirdeti a kormányfővel szemközt is igazságügyi kérdéseknél. Föltétlenül helyeselnék kinevezését. Bár a valódi igazságszolgáltatásban kisebb részt vehet ezen, mint eddig s bár teendők nagy részét a királyi tábla adminisztratív feladatai merítik ki s bár üresen hagyott tanácselnöki helye hasonló erővel nehezen lesz hamarjában betölthető: mindamellett az alelnöki állásnak általa lett elfoglalását általában szerencsés jelenségnek kell igazságügyünkre nézve tekintenünk. Új állásán töböt nyertünk vele, mint vesztünk a régin.

Hanem arról, hogy teljes igazsága van a miniszternek, ha a fokozatos előléptetési igény jogait hangsúlyozza a bírói kar kelendőbb jogait kinevezésénél és előléptetésénél. Nincs leverbőbb és fájdalmasabb szerény, de a mellett önzertés férfiúra nézve, mint ha látni, érzni kénytelen, hogy becsületes munka, hosszú szolgálattól, feddhetlen szilárd jellem, bírói tulajdonságoknak teljes birtoklása s szakadatlan szorgalom és odaadás dacára is ő igen gyakran mellőztetik s gyakran mellőztetik olyan férfiak javára, kik az egész bírói kar s jogász körök illetékes nézte szerint nem a legalkalmasabbak arra, hogy a nagyobb érdem mellőzésével épen ő léptetessenek előbbre. Szóghalhatnánk példakkal, épen Pauler Tivadar korábbi s mostani igazságügyi minisztersége idejéből szóghalhatnánk elég példával illyféle esetekre s állítunk igazolásra. Ép ily példa van egy most is élőttől. A miniszter a saját határai közt helyes elvet önzertesen hangsúlyozza a képviselőházban; elfogadja

A bud. Cor. írja: Egy öndől érdeszteti szakosztálynak a kereskedelmi miniszteriumban való felállítását, illyel az eddigi érdeszteti szakosztálynak a pénzügyminiszteriumból a kereskedelmi miniszteriumba való átkelése több oldalról megengedhetnekk mondatát azon meggyőzéssel, hogy ez esetben az ellenkezés nem talál elegetődni. E vélemény nyiltan indokolatlan, minthogy ugyanily joggal a különböző miniszterium összes szakosztályait, melyeknek nem kevésbé fontos ügyeket kell ellátni, hasonlóképpen ellenőrzésnek lehetne jelezni. Az egyes miniszteriumok illye ezek szakosztályainak ellenőrzését ép a parlament gyakorolja és bizonyára hallatlan esztelenség volna, ha valamely miniszterium egyik szakosztály ellenőrzését a másik szakosztály müködését, hacsak nem a minden miniszterium kebelében szervezett számvelőségek ellenőrzéséről van szó.

A berlini konferenzia. Budapest, júl. 1. A konferenzia mára várta az egyes kabinetektől a Saint-Vallier fogalmazta egyttés (s nem azonos) jegyzőkönyv vonatkozó válaszokat. Az egyttés jegyzéket, melynek lényege az, hogy nem külön-külön egyformán hangzó jegyzékeket nyújtanak át képviselők, hanem egy jegyzéket irnak alá az összes nagykövetek s ezt valamennyi nevében a diplomaciai kar doyen-je nyújtja át — azért választották a hatalmak az „azonos jegyzék” helyett, mivel az diplomaciai elfogás szerint jobban imponál, egységesebb és hatatosabb kifeje-

bevezet az angol háztartás titkaiba. Ném tiltakozott a feltervés ellen. Ő nem akar angol növő lenni. Nem is egy értelmét ezt, mondá nagybátyám, hanem akként, hogy nem fogod magadat idegennek érezni az angol társadalomban, hol a nők haziaság, kik az otthon éledő változtatják, s család körüknek valósalóság jó szemleim. Nagybátyám ezt egy sóhajjal mondá. Bizonyára neje gondolvá intézte az angol nők címére e magasztalást. Ugy van, szóló mr. Ralleigh, az angol nők a családias ésményét valóslítják meg. S a francia nők a kellemet, vágott közbe Laroche, a ki nem tűrhette, hogy Ralleigh magasztaltjon valamit ami angol. Kis színtét után így folytatá: — Az angol nőkről beszélünk. Rosszul tetük: beszéljünk általában az angolokról. Azt mindenki kénytelen elismerni, hogy az angol faj a rutásq eszménykepe. Itt van például: Ralleigh barátunk. Ő még azon mértékét sem úti meg, melyet a közmondás követel a férfiakról: hogy egy fokkal szebbek legyenek az ördögöl. Ő egy fokkal rutab. Mr. Ralleigh beleegyezőleg intett. — Miért oly rutak az angolok? folytatá Laroche. — Nem érnek rá szépnok lenni. Habár természetét meg is ajándékozza őket szépséggel, idővel elvesztik azt. Sok szép angol gyermeket látni a még több rut, minden kellemet nélkülöző ifju esmetek közt. De az „üzlet” lekotpatja róluk a szépség vezárszt. Az angolzásq typus mindinkább győzedelmekedik s végre eljut a rutásq azon magas fokára, melyet csak Angliában érhet el, s melyre eljutott tisztelt barátunk Mr. Ralleigh is. Mr. Ralleigh nem haragudott. — Ha megismerik Angliát és az angolokat, — szóló hozzánk fordulva, nem könnyen válnak meg tiltik, bármily rutak is ezek, monsieur Laroche szerint. Külömben az ördög sem oly rut, minőnek festik. Sőt nemcsak társadalmunk, intézményeink bírnak szép és nagy tulajdonságokkal, hanem ez a rutnak kikáltott éghajlatunk sem

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁRCSÁJA.

A szabadság országa.

RAJZ AZ ANGOL TÁRSADALMI ÉLETBŐL. IRTA BEKSISZ GUSZTÁV. (Folytatás.) MÁSODIK FEJEZET. Az olvasó tanuja lesz egy elemmentesnek, mely történetekre nézve nagyon fontosnak bizonyul. A nap utolsó sugarait bocsátá, midőn a Gravesend és Greenwich mellett elhaladtunk. Mire hajónk a London-bridge melletti Custom-Housenél (vámház) kikötött, s leszállhattunk, öreg est lett. Kocsiba ültünk, oda adva a kocsisnak nagybátyám lakozimát. A derült éj, mely az ősi idő dacára egész utunk alatt felhőlenül mosolygott, — az angol főváros felett betakarlat arczát. — Az a sárág és sajátos színű köd, mely sehol a világon elő nem fordul, s melyet ép ezért el lehetne nevezni londoni ködnek, átláthatlan fátyollal borított be mindent. Maguk a gázlámpák csak kesken derengő fénypontokként látszóttak a sűrű fátyolon keresztül. Ném melyen hallgatózt. Ezserevételög rossz benyomást tett rá ez a nyomászó homály. A kocsit megitt. Pár pillanat múlva nagybátyámmal voltunk elkölőben, modern komforttal berendezett lakozimát nyiltolt meg előttünk. Tágas, fényesen kivilágított remben három ágótt álló társasági tálatunk. Meglepetés ismerték fel az egyikben Laroche-t, két Boulougneban a „Drake” mentett meg a francia hatóságok kezét köpül. A másik 40-50 év közti férfi az angol typus minden jellegével bírt. Az az angol rutásq mintá képe volt, anélkül, hogy visszatáasztó lett volna. Sőt volt ebben a tyikus rutásqban valami vonzó. A harmadiknak, egy öreg urnak, kellett nagybátyámmal lennie. Születésém előtt távoztott Magyarországból. S az elenkölő férfuban mégis azonnal megismertem. Nem azon arczkép után, melyet ujabbban is

küldött. Nagybátyám felettébb hasonlított megfogdott atyáéhoz. Ugyan oly magas, erőteljes termettel, ugyan azokkal az áthátó két szemekkel, azzal a magas tisztá homlokkal, dús, hófehér hajjal, ugyanazzal a jószág és mégis szigorú arczkifejezéssel bírt, mint atyám. — Csak a tömött szakál hiányozt, mely nagybátyám, angolosan ki volt borotválva — és mint ha szememnek fénye hidegebb lett, s arczkifejezésében a szigor növekedett volna a jószág rovására. Szívesen ölelt meg bennünket. Midőn magához szoritott, atyám emléke oly élénken támadt fel bennem, hogy nem voltam képes visszatartani könyeimet. Ném zokogott az elérkezésviláslól. A kis Károly ezt látva, hangos sírásra fakadt. A két idegen szemlőlő talán kissé komikusnak tartotta e találkozás jelenetét; minket azonban áthatott a pillanat hatalma. Nagybátyámat melyen megillette elérkezésviláslól. Arca pillanatra ellágyult, de csakhamar leküzdte felindulását. Ez azonban nagy erőszítésére került. Meglátszott, hogy hatalmas ázelem támadt fel benne. Tán atyámra is gondolt, ki felett bezárult a biznyára volt szívének ujjabb és érzékenyebb sebe. Neje, ki imádozt aggorkora dacára is örök ifju szívének egész hervelő csak nem rég halt meg. Ez a seb szakadt fel, midőn bennünket megpillantott. — Nincs kivültekk többé senkim e világon, szóló, miután megölelt bennünket. Ő meghalt. Gyermekeim nines. Ti lesztok gyermekeim. — Erre ismét karjába zárt bennünket. A kis Károlyt fölémelve így szóló: — Ez lesz unokám! Károlyka nem ijedt meg, sőt inkább átkarolta a kis testőt tartó óriás nyakát s felkiáltott: — Nagybátyám! Bátyám felettébb hasonlított atyámra, ki Károlyka ismert. Ez vezette őt tévedésbe. Innétl az azon csalódotban élt, hogy nagybátyját, ki annyiszor ringatva térdén, ismét fölálalt. — Mr. Ralleigh; Mr. Laroche, — fordult erre atyám a háttérben álló urakhoz, bemutatva egymásnak bennünket. Bocsánat e kis család jelenetért. De hisz önök barátim. Mr. Ralleigh Rockery-House tulajdonosa. Ha Charles-Houseba megyünk, szomszédunk lesz.

Kezet fogtunk. Mr. Ralleigh arczát, az udvariasság mosolya csak gyengén derítette fel e rövid aktus alatt. Midőn azonban kezét nyújtotta, éreztem, hogy ez a kéz szilárd és biztos. Arca komoly, de nem hideg, nem fagyos volt, mint a legtöbb angol arcz. Mr. Laroche ép allantéteben látszott. Sima, mozgékony arca, hajlékony termete, élénk, könnyű társalgása feltűnőleg megkülönböztette a rut, nehézkes angoltól. Mint utóbb nagybátyámtól hallottam, egész lényük ellenlétes volta dacára jó viszonyban vannak. Pedig folyton harcot viselnek egymás ellen. Mr. Ralleigh exaltált bámulója hazájának s az angol intézményeknek, Laroche folyton bosszantja az angol viszonyok kigunyóslásával, s a francia állapotok magasztalásával. A szolgáltelemte, hogy találva van Nagybátyám Charles-Houseban és Londonba vezető út Angliába. A család tüzhely szeretetét elsajátította Angliában. Neje halála után, bár egyedül maradt, nem osztotta fel háztartását Londonban sem, hol ezt könnyen megtehethte volna. Külömben, mint mondá, reánk várt. Tudta, hogy eljövünk. A ház kormánypálcáját nőmnek szánta, s azt még megérkeztünk estjén át akarta adni. Ném kérte, hogy még pár napig lehessek vendég, legalább addig, míg máhánkn megérkeznek. Akkor ugy is lesz dolga azok kicsomagolásával és rendezésével. Nagybátyám ugyan megirta, hogy mit se hozunk magunkkal, mert minden szükségességet feltalálunk londoni és feharleshousen házában. — De miként lehetett volna azt követni, hogy egy nő magával ne hozzon egyet-mást cecebecséből, s azon tárgyakból, melyeket a megszokás becsesekké és kedvesekké tettek rá nézve. Ném, szépláki házuk szalonjában olyan volt, mint a kép a megszokott keretben. Ebben látszik az legszebbnek, legőszhangzóbbnak, míg új keretben gyakran veszt érdekébből. Ném azért iparkodott mindt többet elhozni régi keretéből. Nagybátyám ezt hallva, mosolygott, s megjegyezte, hogy nőmből, ki az otthon ily mérvben szereti, jó angol nő fog válni. — Mr. Ralleigh neje — mondá — gyönyörűt fogja találni benned, ha megismerkedek, s ő

— De remélom, nines mindig Anglia fölötti ily kód, mint minőt ma tapasztaltunk, — szóló ném. — Igen, a kód! kiáltott föl Laroche. A kód, mely az angol légkörnek kiegészítő része. A kód, melytől London láthatára egy évben állt öven nap szabad teljesen. Ez a sárqa, kellemetlen szaga kód, mely mint gráspel barát meg az angolok fővárosra, mely setét árnyát bveti meg a lelkekre és kedélyekre is. Nem tetteim róla, de furesának találtam, hogy Laroche, ki csak az imént köszönte szabadságát Angliának, így gnyolja ezt az országot, melynek vendégvárosát élvezte. Később azonban tapasztaltam, hogy ezt csak elmondással viszkeltogó teszi, és szíve mélyből ő is banulja Anglia nagy szabadságát és társadalmi intézményeit. Eng nem tetteim igazolva. — Ez a kód pedig egyik nevezetése Angliának, — jegyezte meg szarszan Mr. Ralleigh, ki feltette magában, hogy nem bosszankodik Laroche gnyulódásá felett. — Szomorú nevezetessége. — Épp ellenkezőleg. — Erre már kívánság vagyok, miként tűntethető fel előnynek még a kódot is az angol önmádás. — Először is, ez a kód London specialitása. — Sehol a világon ily alakban elő nem fordul. — Nem kérek belőle Páris számára, vágott közbe Laroche. — Páris nem is részesülhet abban, mert nines Temzéje s nicsenék oly nagy számu gýrái és nem gyártnak benne oly óriási mennyiségű gázat. A Temze magas hőmértéke idező ily s szögöz festi sárágára e a gáz adja neki sajátságos illatát. — Szagot, kérem szagot! Nevezük saját nevén. Saját természetük. Nem kerül ki a párisi illatszergýrákról, — szóló Laroche. — De ez a kód egészséges. Sem testi, sem kedélybajt nem idéző el. Az egészségügy Londonban jobb, mint a világ bármely részében. A mi pedig a nevezetességet illeti, elismerem, hogy Angliában sokkal több a lecsapódás, mint a kontinensén. Ennek oka a Golf folyam, mely a mejjők öböliből kiindulva szeig víztömegeket vet Angli

